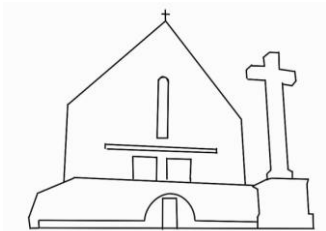

2023. DECEMBER
Karácsony hava

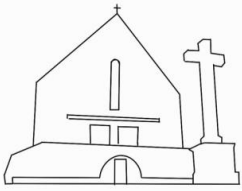

1.ÉVFOLYAM, 7. SZÁM

SZENTHÁROMSÁG

A KELENVÖLGYI PLÉBÁNIA HAVONTA MEGJELENŐ ÚJSÁGJA

Hónap-tár December

Egy középkori legenda szerint egy erdőben három fának különleges álmai voltak. az első arra vágyott, hogy kincsesládát faragjanak belőle és a világ legnagyobb kincsét őrizhesse. A második arról álmodozott, hogy hadihajó lesz és a világ leghatalmasabb uralkodóját hordozhatja majd. A harmadik arra vágyott, hogy magasra felállított jel lehessen, amelyre tisztelettel tekintenek fel az emberek. Kivágták az első fát, de nem kincsesládát faragtak belőle, hanem egy istállóba került, jászol lett belőle és egy különös éjszakán egy újszülött gyermeket fektettek bele. A fa megremegett a boldogságtól, mert a legnagyobb kincset, a világ Üdvözítőjét fogadhatta be. Kivágták a második fát is, de nem büszke hadihajó lett belőle, hanem egyszerű halászbárka. Egy szép napon ebbe a bárkába beszállt egy Názáretből érkezett tanító és a fa boldog volt, mert a világ Urát, az Üdvözítőt hordozhatta. Kivágták a harmadik fát is, de nem valami győzelmi jelvényt faragtak belőle, hanem a szégyen fája lett. Egy pénteki napon ezt a fát egy véresre vert ember vette a vállára, majd erre feszítették fel. A fa pedig boldog volt, hogy az Üdvözítő karjait ölelheti magához.

Sokféle álma van az embernek gazdagságról, hatalomról, dicsőségről, boldogságról. Ezek az álmok gyakran nem úgy teljesednek be, ahogyan azt az ember elképzei. Az életünk igazi beteljesedése, valódi álma Krisztus, a világ Üdvözítője. Karácsonykor újra átéljük azt, hogy életünknek ez a nagy és egyetlen vágya beteljesedett. Isten kicsiny gyermekként e világra született, a kezünkbe adta önmagát. Ránk tekintett, mint valaha Péterre, és mi megrendülten befogadhattuk őt. Nekünk akarja adni azt az országot, ahol nem a hatalmasok és a gazdagok uralkodnak, hanem az igazság és a szeretet. Ez az emberiség nagy álma, ennek építésén, befogadásán kell fáradoznunk az életünk folyamán.

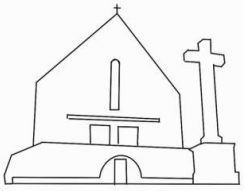
(dr. Székely János)

Az egyházi év az adventi idővel kezdődik, közelebből pedig advent első vasárnapjával, ami ebben az évben december 3-ra esik. Mivel ez a változó dátum minden évben a karácsony előtti 4. vasárnap, és idén 24-e pont vasárnapra esik, így az advent időtartama most csak három teljes hét. Az adventi időszak az előkészület, várakozás, reménykedés ideje, amelyet régebben böjttel is megszenteltek. Régen advent kezdetét éjféle harangszóval is jelezték, amely szokást hazánkban egyes helyeken felújították.

„Az advent lényege várakozás arra, Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, Aki van, Aki a miénk. Annál is inkább, mivel Isten valóban megtestesült közöttünk, vállalva a lét minden egyéb súlyát és megosztottságát. Advent idején mi arra várakozunk és az után vágyhatunk: ami megtörtént és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk. Vágyódunk utána és várakozunk rá. Azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből. Az adventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valójában mindennél távolabb áll tőle. Valódi várakozás. Pontosabban úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akit magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart.” (Pilinszky János).

Decemberben csak egy nagy egyházi ünnep van karácsony előtt. A Szűzanya 1858. március 25-én így mutatkozott be Bernadette Soubirousnak, a Lourdes melletti Massabielle-barlangban: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás”. A nyugati egyházban a 9. században tűnt fel a Szeplőtelen Fogantatás ünnepe Nápolyban és Szicíliában, de a 10. század elején már Angliában is megtartották. Magyarországon III. Béla király honosította meg a 12. század második felében, majd a 13–14. század során, főleg ferences hatásra egész Európában elterjedt. A Szeplőtelen Fogantatásról szóló dogmát boldog IX. Piusz pápa hirdette ki 1854. december 8-án.

A most következő ünnepi időkre lapunk minden olvasójának áldott adventi készülődést, a közénk született Megváltónak, a béke Fejedelmének áldásával nagyon boldog, kegyelmekben gazdag karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Nézem a képet....

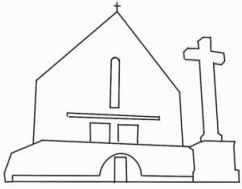

Szent József és az áldott állapotban lévő Szűzanya közelednek felém. Hosszú útra indultak, Betlehem felé tartanak. Fáradtan haladnak a céljuk felé. Számomra az adventi, bizalommal teli várakozást jelenti ez a kép. Nem ismerik, hogy mi vár rájuk, mennyi nehézséget hoznak az elkövetkezendő napok. De tudják, hogy Isten velük van, és nem hagyja el őket. Jézus fog megszületni, aki Isten akaratából fogant Mária méhében. Ez lesz hamarosan az Ő ünnepük, az örömük oka.

Figyelem őket, jó rájuk nézni. Szeretnék feléjük indulni, megállni, beszélgetni velük! Miért is ne tehetném? Hisz az adventi idő nagyszerű alkalom arra, hogy ne csak egymás mellett menjünk el, hanem időzzünk is el egymásnál. Sőt, folytathatom az utat velük egészen Betlehemig és még tovább.

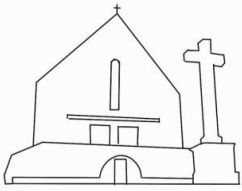
Az adventi időszak lehetőséget nyújt arra, hogy megálljunk, elidőzzünk. Ha ezt megtesszük, akkor tudunk örömforrássá válni egymás számára. Az örömről is szól a karácsony. Az Üdvözítőnk megszületett, és velünk maradt mindörökre.

GLORIA IN EXCELSIS DEO!

Garay András: Karácsonyi történet

Mi, gyerekek, nagyon vártuk az első havat. Karácsonytájt érkeztek meg nyugat felől a szürke fellegek, s letették terhüket a hegyek koszorúja övezte völgyben, de nem olyan városias, hosszú szállingózás módján, hanem vastag bunda alá került a táj, a falu. Az iskolának akkor egyszeribe vége szakadt, a szünidő kezdetét nem a kalendárium betűi, hanem az első hó jelentette. Mi már december eleje óta a reggeli felkelés után azonnal az ablakhoz siettünk, hogy ledörzsölve a jégvirágokat, megláthassuk az első havat, szabadságunk kezdetét. Idén sem kellett csalódnunk. Már november végén megjelentek a fellegek, András-napra már hósipka borította a Kömöge tetejét, s december közepén egy éjszaka két arasznyi hó hullott, betértett mindent, s mesevilágot varázsolt a környékre. Hurrá! - rohantunk vissza az ablaktól, s sarokba dobva az iskolatáskát, lázasan kezdtük szőni a szünidei terveket. Kertünk vége a hegyek lábáig nyúlt, s kukoricacsutkát cipőnkre kötve vígan siklottunk a havon. Csúszkálással, ródlizással telt az idő, s este, mikor a konyhában egybegyűlt a család, hallgattuk az öregek szavát, apám, Márton tréfálkozásait, a világ gondját, s körülfogott bennünket anyám szerető gondoskodása. Kezdetét vette a sütés-főzés, a készülődés. Hamarosan itt a karácsony. S mikor apánk egy este azt mondta, hogy másnap levágjuk a disznót, tudtuk, már csak napok vannak hátra, s esténként leszakítva a leveles naptár lapjait, mi, gyerekek, lestük azt az egyre közelebb kerülő piros betűs számot. Már a szánkózás sem volt az igazi, s amíg a férfiak az udvarban tettek-vettek az állatok körül, mi néztük a konyhaasztal köré kuporodva az anyám keze alól kikerülő mézes figurákat, cukordíszeket, apró meglepetéseket. Titkolózni nemigen lehetett, nem is volt rá szükség. Őszinte világ volt a miénk, tiszta szándékú, egyszerű szavú. Úgy mondták otthon: karácsonykor Jézust várjuk, hogy eljőjön hozzánk, készülünk, hogy méltónak találjon minket. S az igazi ajándékok ezek az esték voltak, amikor a család összehajolva, gyerekek és szülők közös izgalmaival, tréfálkozással az eljövendő nap örömeiben készülgetett. Egy este, hogy apám elfújta a lámpást, Dorka húgom odasúgta anyjának: Anya, ugye a Mennysorszámban is így telnek az esték? Anyám igenére már tudtuk, eljön ő hozzánk, mint tavaly, tavalyelőtt, s amióta csak az eszemet tudom. Aznap szépet álmodtam, angyalok seperték a havat a behavazott utcán. Egy meglepetés azonban mindig volt. A fa. Ezt mindig apám hozta, de oly észrevétlen, hogy mi, gyerekek sehogyan sem értettük, hogyan kerül oda az asztalra, csak lenyűgözve álltuk körül este a gyertyafényben alakot öltő karácsonyfát. A várt reggelen apám szokás szerint fogta a fejszét, felvette hótaposó csizmáját, s mikorra mi előkészülődünk a meleg dunyhák alól, már csak imbolygó alakját láttuk a hegynek tartva a fehér hómezőben. A fát még az ősszel kinézte. Igaz, kicsit messze kellett mennie fel a hegyekbe, de ezt az utat minden évben megtette, talán neki is le kellett tenni a gondokat, kóborolni a csendes, behavazott tájon. A hó érintetlen volt, nehezen haladt előre. Itt-ott állatnyomokat látott. A fagy megdermesztette a fákat, bokrokat, s tündérvirággá varázsolta az erdőt. A Kömöge alatt vitt az útja, aztán fel egy dombtetőre, majd végig a gerincen. Megismerte a helyet. Az ősszel itt kaszáltak egy réten, s már akkor látott egy kis fenyőfát. Arányos termete, dús ágai, tömött levelei, szürkészöld színe rögtön feltűnt neki, s képzeletében már látta is felöltöztetve a szoba sarkában. Ott is volt a fa egy kis beszögellésben, évszázados fenyőök oltalmában. Két csapásra kivágta, majd kicsit megpihelve belakmározott tarisznyájából, amelyet anyám varrt neki, s elindult visszafelé. A megindult hóesés betemette a nyomokat, s bizony iparkodnia kellett, hogy sötétedésre visszaérjen.

Garay András: Karácsonyi történet

Baljós zúgással feltámadt a szél. Hóna alatt a fenyőfával ugyancsak különös látvány lehetett. De ismerte a tájat, hiszen itt gyerekeskedett, s a falut is alig hagyta el. S mikor arról beszélt az unszolásunkra, hogy volt egyszer Pesten is, teljes bizonyossággal gondoltuk, hogy apánk világlátott ember.

Leért a völgybe, s már erőst szürkült az idő, mikor elérte a falu első házait. A hegyek alatt, a forrásnál – hova együtt jártunk a nyáron a többi gyerekekkel vízért -, kis ház állott. Egy

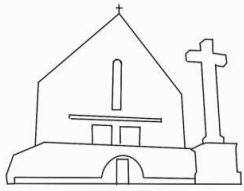

öreg juhászé volt, kit, mivel nem csizmában járt, hanem bakancsban - mindenki Bakancsos Pista bácsinak szólított. Rossz érzés fogta el apámat a behavazott udvar, a sötét ablakok láttán. Megnyitotta a kertajtót, letámasztotta a fát a tornácra és benyitott a házba. Pista bácsi az ágyban feküdt. Mi van magával? - kérde apám, ahogy meggyújtotta a világot. Beteg vagyok, Márton - mondta az öreg. A kályha hideg volt. - Mindjárt befűtök. Zsófi majd holnap hoz meleg levest meg kóstolót.

Kiment a fészkerbe, fát keresett. De csak a hó alatt talált nyirkos, korhadt fadarabokat, így a feladat reménytelennek látszott. Aztán pillantása az ajtónál lévő fára esett. A tuskóra tette a kis fenyőt, s nagyot fohászkodva apróra hasította. Lassan pattogni kezdett a tűz, s fenyőillat töltötte be a kicsi házat. Pista bácsi megkönnyebbedett. Akkor holnap - mondta apám búcsúzóul. Már nagyon vártuk őt. Nehéz lépteit hallva izgalom vett rajtunk erőst. Végre mindannyian együtt vagyunk idehaza. Mikor pillantásunk fehér arcára esett, csak annyit gondoltunk, milyen hideg lehet, s újra átadtuk magunkat a várakozás bódító érzésének. Anyám néhány szót váltott apámmal, majd ünneplőbe öltözve ültünk le a konyhában, s kezdődött, amit úgy vártunk.

Apám ölbe vett bennünket, s szokásunk szerint mesélni kezdett egy idegen országról, egy házaspárról, a születendő kisgyermekről, emberekről, hatalmasokról és szegényekről. Beszélt a rokonokról, a barátokról, a nélkülözőkről, s percek alatt odavarázsolta elénk a falut, a múltat és jövőt, az egész világot. Aztán énekelni kezdtünk, s mikor a kis csengő megszólalt, nagy izgalommal nyitottuk ki a szobaajtót. Az asztalon egy tányérban ott voltak a mézes és cukrozott díszek, égtek a gyertyák a tartókban, de a fa, a fa nem volt sehol. Könnyes szemmel, kérdőn néztünk apánkra. A sarokban állt, anyával egymáshoz hajoltak, szemükben megcsillant a gyertyák fénye. Találkoztam az úton Vele, elkérte a fát, én meg odaadtam neki, hiszen nem illik egy kérést Tőle megtagadni. Szavai megnyugtatóan csengtek. Anyám, hogy a csend feszültségét feloldja, az ünnepi asztalhoz invitált bennünket.

Boldog karácsonyt Mindenkienek! - mondta, és behozta a gőzölgő levest.

A hónap szentje: Szent István diakónus, vértanú

István a hét diakónus egyike, akiket az apostolok választottak szolgálatra, mikor feszültség támadt a jeruzsálemi és a görög nyelvű, hellén kultúrájú hívek között. A görögök úgy érezték, hogy az ő özvegyeiket elhanyagolják az alamizsna osztásnál. Ennek okán az apostolok megbízták hét hellén férfit az asztal szolgálatával. Így ők lettek a hellén keresztények tekintélyes képviselői, s emellett igazi apostolok, akik teljes bátorsággal hirdették az evangéliumot, és magukkal vitték egész Júdeába.

Istvánról Szent Lukács emlékezik meg az

Apostolok cselekedeteiben (6,1 -8,2). Lukács egyháztörténeti szempontból fontosnak látja István szerepét, mert az ő halála vezeti be az egyház elszakadását a Templomtól és a zsidóságtól.

István küldetésében világosan láthatóvá válik a lelkek szétválása, s életének végső órái is hasonlatosak Jézuséhoz. Miként Jézust, úgy Őt is a főtanács elé állították, s hasonló vádakkal léptek fel ellene. Istvánon beteljesedik Krisztus ígérete:

„Amikor majd a zsinagógákba vagy a hatóságok és a hatalmasságok elé hurcolnak titeket, ne gondolkodjatok rajta, hogyan védekezzetek és mit mondjatok, mert a Szentlélek abban az órában majd megtanít benneteket rá, hogy mit kell mondanotok”.

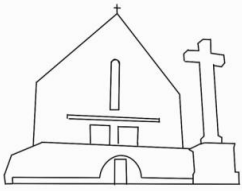
Az első vértanút a jeruzsálemi zsinagóga elöljárói a szanhendrin (zsidó állam ítélkező szerve) elé állította, mivel nyíltan hirdette Jézus istenségét. Ezt követően a csőcselék megrohanta őt, kihurcolták a városból, és végül agyonkövezték.

„Ekkor így imádkozott: Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet! Azután térdre esett, és hangosan felkiáltott: Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt! Ezt követően meghalt.” (Apcsel. 7,59-60)

A kapu, amelyen végső útjára indult Jeruzsálemben, ma is az István-kapu nevet viseli.

A tanítvány kiválósága Isten különleges kegyelmében nyilvánult meg, megkapta a bölcsesség ajándékát, melynek segítségével hirdette az igét, látnoki képességgel rendelkezett, valamint számos csodát is tett a nép körében. Minden égi ajándékot a szolgálatra kapott István, aki a szó eredeti értelmében, teljes egészében diakónus volt.

István diakónus ünnepét a legrégebb liturgikus források is december 26-ára tették. Halálának napjához kötik, hogy a fiatal egyház Jeruzsálemből szétszóródik „Júdeába és Szamariába”, majd a pogányok közé is, s ezáltal egyre szélesebb körben terjed az evangélium.

Együtt az oltár-asztal körül

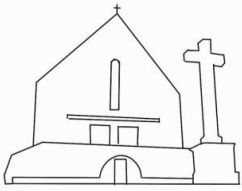

Karácsonyra készülünk, ilyenkor minden valahogy más. Jobbá akarunk válni, érzékenyebbek vagyunk a jóra. Szeretnénk szépen ünnepelni, ezért készülünk az ünnepre. A szentgyónásban megtisztítjuk a lelkünket, gyakrabban találkozunk Jézussal az Oltáriszentségben, rorátéra járunk. Az oltár körül gyűlünk össze, szükségünk van a vele való személyes találkozásra. Táplálékunk Ő. Erővel tölt el, válaszokat kapunk a kérdéseinkre, sok mindent tisztábban látunk, nyugalmat, békét tapasztalhatunk meg nála, és örömet is. Ha meg van töltve a lelki tarisznyánk, akkor tudunk odafordulni a családnak, a barátaink vagy az emberek felé.

Töltekezünk, Isten gondviselő szeretetéből táplálkozunk, hogy aztán tanúságot tudjunk tenni Róla. Azonban nemcsak lelki, hanem fizikai táplálékra is szükségünk van. Amikor otthon ünneplünk, akkor a finom ételek elkészítése is hozzátartozik az ünnephez. Legyen az karácsonyi ebéd vagy egy névnap, születésnap, házassági évforduló. Ilyenkor is egy asztal köré ülünk. A családi asztalnál is létrejöhet egy szakrális légkör. Imádkozunk, hálát adunk, meghallgatjuk egymást, örülünk egymásnak, jókat nevetünk, játszunk. Itt is meg tapasztalhatjuk, hogy erőt, békét, örömet kapunk. Kifejezzük szeretetünket egymás iránt. Isten itt is jelen van!

Amikor már kiröppennek a gyerekek, vagy a társunk sem él már, egyedül maradunk. Azonban ilyenkor sem kell magunkba roskadnunk. Meg lehet hívni a szintén egyedül élő szomszédot, vagy rokont, barátot. Lehet, hogy idén ezt nem tehetjük meg, de az internet segítségével virtuálisan tudunk találkozni. Ünnepezzünk az, ha szétszotom mindazt a szeretetet, amit Istentől kaptam. Az ünnepi asztal az öröm helye, akár az oltár is a szentmisén, mert azzal, azokkal találkozhatunk, akikkel jó együtt lenni.

**„A boldogság ott van, ahol azok
vannak, akiket szeretünk”
(Cecchini százados)**

Decemberi programajánló

Adventben a Rorate misék szerdán és csütörtökön reggel 6:30-kor lesznek!

3-án Advent első vasárnapja lesz

6-án, szerdán Szent Miklós ünnepe lesz

8-án, szombaton a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatása főünnepé lesz

10-én Advent második vasárnapja lesz

13-án, szerdán Szállást keres a Szent Család közös ájtatosság a plébánián.

16-án, szombaton az esti szentmisén a gitáros kórus fog énekelni, majd közös program lesz a templomkertben.

17-én Advent harmadik vasárnapja lesz

24-én, vasárnap, Advent negyedik vasárnapja. Reggel 9:00-kor lesz szentmise, 15:00-kor pástorjáték, majd este 23:00-kor templomunk vegyeskórusa adja elő karácsonyi műsorát, 24:00-kor pedig Éjféλι Mise lesz.

25-én, hétfőn Urunk születése, Karácsony Főünnepé lesz

26-án, kedden Szent István vértanú ünnepe lesz

27-én, szerdán Szent János apostol, evangélista ünnepe lesz

31-én, vasárnap Szent Család ünnepe van. A szentmise reggel 9:00-kor lesz

Miserend:

Hétfő: 18:00

Kedd: 18:00

Szerda: 7:15

Csütörtök: 7:15

Péntek: 18:00

Szombat: 17:00

Vasárnap: 9:00

Jézus vár Téged is!

Hétfőnként az esti mise után Szentségimádást tartunk a templomban!

Impresszum: Budapest-Kelenvölgyi Szentháromság Plébánia

Iroda: 1116, Bp., Bükköny utca 3.

Telefon: +36-1/208-1279

E-mail: kelenvolgyitemplom@gmail.com

Honlap: kelenvolgyitemplom.net

Felelős kiadó: Dr. Gável Henrik

Főszerkesztő: Kiss Csaba

Munkatársak: Gaál Bende, Tarsoly Attila, Träger Éva